

Szomorú dallam

savas eső marta sebesre az erdő arcát
békegalamb csőrében megpörkölődött az olajág
zöld-harmat könnyekkel öntözi lábbelimet
tompá moraj szűrődik át a messzeségen
társtalan bolyongok immár a vétkek súlya alatt
félek hogy ajkamon a gyűlölet virágai nyílnak
sorsunk zord jegyei vannak lekottázva a falon
celofánba csomagolom az elszarusodott mosolyt.

A bádogvilág undora

kifordított világban neonközérzettel
vérző virágok közt bandukolok
mindent felzabáló lakótelepek
felett a lebukó pöttyös napkorong
betonba botlik a táj
elgyötört fákon a hullafoltok
ritmikusan kopog a harkály
hol vannak az üdezőld parkok
a város koszos falai fájaldmukban nyögnek
lefejezik a búzakalászokat
kőd üli meg a rétet
zsigereimben a bádogvilág undora

Berényi Mária 1959-ben született Méhkeréken, 1973–77 között a gyulai Nicolae Balcescu román gimnáziumban tanult, majd Budapesten, az ELTE román–népművelés szakán szerzett diplomát 1983-ban. Közben Niederhauser Emil történésznél Kelet-Európa-történetet is hallgatott. 1985-ben írta meg doktori disszertációját, „Az ASTRA¹ története és hatása a magyarországi román² kultúrára” címmel. Első verskötete román nyelven írt verseit tartalmazta, 1987-ben Autodefinire (Önmeghatározás) címmel jelent meg. 1992-ben Fara Titlu 1989 – Cím nélkül, 1989 című kétnyelvű verseskötetét a gyulai NOI (Mi) Kiadó jelentette meg. 1990-ben román nyelven írta meg Fejezetek a magyarországi románok művelődéstörténetéből, 1785–1918 című munkáját, idén jelenik meg egysajtótörténeti dokumentumgyűjteménye A magyarországi románok a 19. századi román sajtóban, 1821–1918 címmel és jelenleg a magyarországi románok művelődéstörténetével foglalkozik. Verseit, írásait rendszeresen közli a NOI című magyarországi román hetilap. Itt közölt versei Cím nélkül című kötetéből valók.

¹ Az ASTRA az erdélyi és magyarországi románok legnagyobb művelődési egyesülete volt, 1863-an alakult.

² A magyarországi románok kifejezésen a mai Magyarország területén élő, mintegy 22-24 ezres lélekszámú népcsoportot kell érteni, tehát a trianoni szerződéssel megállapított határokon belül.

Dérverte szürkületben

verem az írógépet igaz
már kevesebb lelkesedéssel
utamat fehér bot tapogatja
visszaveri a fényt a májfoltos ablak
szemem két páraszíget
föltárom zsigereimet
szemgolyóm belől vizket
érezvén a csonthideget
álmaimmal sodródodom
csontig vetkőztet a szó

Identitászavar

saját nyelvünk
csöndjébe——
burkolózva &&&&&
keressük a kapaszkodókat
.....
félénken.....
és kihívóan közeledünk
szakadatlanul ////////////////
a tárgyra akarunk térni
azonosulni?????
meddig????????
és kívül????????
az emlékezet nem
engedelmes eszközeink
málló öntudatunkat // // // //
átröntgeneztetjük+++++++
és önmagunkba emigrálunk

Szellemi talajvesztés

örökös lépéshátrányban haladni
nem valami szívderítő
nem tudom miért nem megyek
oda ahol ajtót nyitnak nekem
igen, nem léphetek ki önmagamból
még ha köpönyegforgató idők is élünk
a rosszindulat dölyfösen elterpeszkedik
nem kell felégetni a hidakat
ha egyet se emeltél helyettük
súgja jajkiáltásom a fekete csöndben
minden szóért meg kell fizetnem
fehér zászlómat cafatokra tépték
az értelem síkos útján csúszkálók